

З ВИСОКОЇ ПОЛОНІНИ

Помірно

З ви-со-ко-ї по-ло - ни - ни во-да йде, во - да йде,

та не зна-єш, ле-гі - ни - ку, де тя бі-да най - де.

З високої полонини вода йде, вода йде,
Та не знаєш, легіноньку, де тя біда знайде.

На високій полонині вітер повіває,
Сидить вівчар молоденький, та й сумно співає:

— Ей, біла білявино, як би тебе бити?
Бо ти мене научила по ночі ходити.

З високої полонини каміння ся курить,
Все був, любко, веселенький, а тепер ся журю!